

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY⁶

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Česká pošta, s. p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, IČ: 471 14 983
proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 7. 2018, čj. ČTÚ-4 930/2017-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým předseda rady žalovaného zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihočeskou oblast, ze dne 3. 1. 2017, čj. ČTÚ-52 551/2014-633/VII. vyř. - KoM. Ve správním řízení byl žalobce pravomocně uznán vinným ze správního deliktu podle ust. § 37a odst. 2 písm. p) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o poštovních službách“), který spáchal tím, že v období od 17. 3. 2014 do 16. 6. 2014 v rozporu s ust. § 34 odst. 10 zákona o poštovních službách účinného do 31. 12. 2015 nesplnil svou povinnost a neoznačil 82 poštovních zásilek, které u něj byly podány tak, aby z nich bylo jednoznačně zřejmé, u kterého provozovatele byla každá jednotlivá zásilka podána, když na všech zásilkách konkrétně v rozhodnutí

vymezených chybělo označení provozovatele logem nebo názvem. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši xxxx Kč podle ust. § 37a odst. 4 písm. d) zákona o poštovních službách, a zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení paušální částkou.

[2] Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž uvedl tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán, a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí, včetně prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení. V prvním žalobním bodě uvedl, že rozhodnutí nesplňuje náležitosti podle ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), a to ohledně absence úplného odůvodnění. Poukázal na to, že smyslem ust. § 34 odst. 10 zákona ve znění účinném v rozhodné době (nyní jako ust. § 34 odst. 12 zákona o poštovních službách) je zajistit, aby byl držitel poštovní licence schopen identifikovat zásilky podané u jiných provozovatelů poštovních služeb (tento účel vyplývá jak z důvodové zprávy, tak ze systematického zařazení, kdy toto ustanovení navazuje na to, že držitel poštovní licence není povinen uzavřít poštovní smlouvu s provozovatelem v případě, že předmětem smlouvy je dodání poštovních zásilek, které byly podány u tohoto provozovatele – ust. § 34 odst. 9, resp. nyní 11 zákona). Důvodová zpráva výslovně hovořila o tom, že cílem je zabránit zneužití poštovní sítě držitele poštovní licence před ostatními provozovateli. Účel zákona tak je stav, kdy držitel poštovní licence je schopen rozpoznat poštovní zásilky již podané u jiného provozovatele poštovní služby a tyto odmítnout. Označení poštovní zásilky tak musí být patrné držiteli poštovní licence, který musí mít možnost zjistit, u kterého provozovatele byla poštovní zásilka podána. Pokud jde o zásilku podanou u provozovatele poštovních služeb, který je zároveň držitelem poštovní licence, jako tomu bylo v tomto případě, a označenou způsobem, který si držitel poštovní licence pro své zásilky sám určil, tak nemůže dojít k tomu, aby označení bylo v rozporu s ust. § 34 odst. 10, nyní odst. 12 zákona o poštovních službách. Pokud je smyslem právní úpravy ochrana poštovní sítě držitele poštovní licence (žalobce), musí být rozhodným kritériem to, zda použitý způsob označení zásilek umožňuje žalobci rozlišit jeho vlastní zásilky od zásilek konkurenčních provozovatelů poštovních služeb. Osoba, k jejíž ochraně je tato povinnost stanovena, je žalobce, a ten si musí mít možnost učinit závěr o tom, u jakého provozovatele poštovních služeb byla zásilka podána, což žalobci u jeho vlastních zásilek (tedy zásilek, k nimž žalobce uzavírá poštovní smlouvu přímo s odesílatelem a sám si je označuje, případně je označuje odesílatel podle žalobcových pokynů) nečiní problém.

[3] V dalším žalobním bodě namítá, že při řádném výkladu ust. § 34 odst. 12 (dříve odst. 10) zákona o poštovních službách, nelze dospět k závěru, že označení zásilek bylo v rozporu s tímto ustanovením, čímž nemohla být naplněna objektivní stránka deliktu, neboť pokud toto ustanovení chrání žalobce před zneužitím jeho poštovní sítě konkurenčními provozovateli, tak tento zájem nebyl jednáním žalobce ohrožen. Rovněž nebyla naplněna materiální stránka deliktu, neboť společenská škodlivost takového jednání je nulová.

[4] Ve třetím žalobním bodě namítá nesprávné hodnocení následků svého jednání, kdy žalovaný uvádí, že to bylo zkomplikování možnosti adresátů poštovních zásilek reklamovat případnou vadu poskytnuté poštovní služby, což je v rozporu s objektem správního deliktu podle ust. § 37a odst. 2 písm. p), nyní písm. o), jímž je ochrana poštovní sítě držitele poštovní licence. Jako následek tak nemůže být hodnoceno ohrožení

zájmu, který zákonné ustanovení nechrání (např. zájem na snadné dostupnosti reklamací pro adresáty poštovních zásilek, tento objekt toto ustanovení nemá). Podle názoru žalobce žalovaný směšuje slova následek v jazyce právním (porušení či ohrožení hodnot, které jsou objektem správního deliktu) s významem slova v obecné mluvě a za následek považuje jakýkoliv nežádoucí či nepříjemný důsledek, které jednání žalobce mohlo mít.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí s tím, že smyslem ust. § 34 odst. 10 zákona o poštovních službách je zajištění toho, aby byl držitel poštovní licence (pouze on) schopen identifikovat zásilky podané u jiných poskytovatelů poštovních služeb, ale to by měl poznat i správní orgán, jemuž byl zákonem svěřen výkon státní správy (odkazuje na stranu 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Rozhodující k naplnění požadavků podle tohoto zákonného ustanovení tak není pouze to, zda je poštovní zásilky schopen rozeznat držitel poštovní licence, ale zda je tato skutečnost (jednoznačnost označení zásilky provozovatelem) zjevná objektivně, komukoliv, neboť zákon stanoví pouze obecnou povinnost provozovateli označit zásilku. Výklad žalobce považuje za zužující, nemající oporu v zákoně.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny závěry, na něž upozorňuje žalovaný ve vyjádření, vzhledem k charakteru uplatněných žalobních bodů a sporu mezi účastníky není nutné toto odůvodnění rozsáhleji konstatovat.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] Podle ust. § 34 odst. 10 zákona o poštovních službách, ve znění účinném v rozhodné době (pozn. soudu – v průběhu doby došlo pouze ke změně v číslování odstavců ustanovení zákona, nikoliv k jeho obsahové změně): *„Provozovatel je povinen poštovní zásilku, která byla u něj podána, označit tak, aby z označení bylo jednoznačně zřejmé, u kterého provozovatele byla poštovní zásilka podána.“*

[9] Podle ust. § 37a odst. 2 písm. p) zákona o poštovních službách: *„Provozovatel se dopustí správního deliktu tím, že ... neplní povinnost podle § 34 odst. 10 ...“*.

[10] Nejprve soud obecněji uvádí, že sice je žaloba členěna do tří žalobních bodů, ty spolu úzce souvisejí a soud se tak vyjádří k žalobní argumentaci jako celku, neboť dělení této argumentace není logicky nutné. Dále soud uvádí, že je oprávněn přezkoumávat pouze zákonnost rozhodnutí, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, nikoliv jeho účelnost nebo širší smysl, takové oprávnění nemá a odpovědnost za jiné, než právní účinky rozhodnutí, tak nese veřejná správa svým rozhodováním, k němuž je ze zákona oprávněna. V této věci je zřejmé, že sankcionováno bylo jednání, které je z historického hlediska nezvyklé, neboť s touto povinností tradičně nepočítala textace např. poštovních razítek či podoba poštovních obálek, neboť to nebylo nutné při jednom provozovateli služeb.

[11] V posuzované věci soud nedospěl k závěru, který uvádí žalobce v žalobě, že by zákon o poštovních službách stanovil ve věci speciálního pachatele deliktu, kterým by byl vyloučen sám provozovatel, u něhož byla poštovní zásilka podána, jinými slovy řečeno, že by se tohoto deliktu mohl dopustit pouze jiný provozovatel. Takový výklad soud považuje za zužující, nerespektující obecnou zákonnou úpravu i teoretické vymezení speciálního pachatele, a příliš široce a nesprávně vyložený objekt správního deliktu, který provedl žalobce v žalobě.

[12] Současný trestní zákoník specialitu pachatele vymezuje přes speciální subjekt v ust. § 114 odst. 1 trestního zákoníku, a je jím ten, kdo splňuje určitou vlastnost, způsobilost nebo postavení. Ačkoliv to takto přímo v žalobě žalobce přímo neuvádí, jeho argumentace míří tím směrem, že správního deliktu, za nějž byl potrestán, se nemůže dopustit on jako provozovatel, u nějž byla poštovní zásilka podána. Na to pak navazuje další argumentace, k níž se soud vyjádří dále. K tomuto závěru soud nedospěl. Zákon o poštovních službách pachatele deliktu nijak ani vlastností, ani postavením, zvlášť nevymezuje, pochopitelně kromě toho, že se musí jednat o provozovatele. V množině provozovatelů však již nijak nerozlišuje. Podle názoru soudu takové vymezení musí při výkladu právní normy vést k jedinému závěru, tedy že pachatelem deliktu může být jakýkoliv provozovatel.

[13] Druhou část argumentace žalobce konstruuje přes smysl právní úpravy, který spatřuje zejména s podporou důvodové zprávy k ust. § 34 odst. 10 (dnes 12) zákona, v tom, že se jedná o ochranu provozovatele poštovní služby případně zásilky jiného provozovatele odmítnout. Taková argumentace je podle názoru soudu příliš široká a ze zákonné úpravy přímo nevyplývá. Nejprve je nutné poněkud upravit argumentaci žalobce, neboť podle názoru soudu příliš zobecňuje pojmy, které v deliktním právu nejsou příliš časté, a tím je ochrana práv a zájmů provozovatele poštovní služby. Podle názoru soudu tato ochrana zájmů, jak ji konstruuje žalobce v žalobě, není důvodem pro vyvinění z obecné deliktní odpovědnosti, neboť jednak sám zákon o poštovních službách nic takového nestanoví, jednak ani obecná teorie se zájmem či ochranou v tom smyslu, jaký činí žalobce, nepracuje. Pokud konkrétně trestní právo určité zájmy (či možná újezi práva) chrání, vždy to konkrétně ve skutkové podstatě vyjadřuje, a to právě obecnější konstrukcí speciálního pachatele. Nic takového podle názoru v daném případě nalézt nelze.

[14] Podle názoru soudu tak nelze ze shora uvedeného důvodu jako objektivní stránku správního deliktu spatřovat pouze v ochraně práv provozovatele poštovní služby, u něhož byla poštovní zásilka podána, a to s touž argumentací, že zákon ve svém ust. § 37a odst. 2 písm. p) žádnou specialitu pachatele nestanovil, a tu soud nespátřuje ani při stanovení povinnosti podle ust. § 34 odst. 10 zákona o poštovních službách. Objektem správního deliktu tak není pouze ochrana práv a zájmu provozovatele poštovní služby, u nějž byla zásilka podána, ale podle názoru soudu obecná povinnost označovat zásilky tak, aby bylo zřejmé, u kterého provozovatele byla zásilka podána. Objektem deliktu je tak zájem na tom, aby každý provozovatel zásilku označil, bez ohledu na to, u kterého byla podána. Pokud dnes může být provozovatelů poštovních služeb více, smysl této úpravy a stanovení povinnosti každému provozovateli je mj. i ten, aby na první pohled na poštovní zásilku byli tito provozovatelé identifikováni (srov. zákonné vymezení „jednoznačně

zřejmé). Výklad, jež činí žalobce v žalobě, soud považuje za zužující a nerespektující obecně vymezenou zákonnou povinnost všech provozovatelů.

[15] Pokud dále žalobce uváděl, že byly nesprávně hodnoceny následky jeho jednání, pak soud znovu odkazuje na shora uvedené – objektem není pouze ochrana zájmů provozovatele poštovních služeb, u něhož byla zásilka podána, ale povinnost každého provozovatele poštovních služeb zásilku označit. Pokud tuto povinnost žalobce porušil, došlo k právem předvídanému následku. Pokud žalobce v žalobě argumentuje tím, že pro něj tato povinnost neplatila, a proto k následku nemohlo dojít, jedná se podle názoru soudu o argumentaci nesprávnou.

[16] Pokud žalobce poukazoval na nenaplnění materiální stránky deliktu, pak ani s tím soud nemůže souhlasit, neboť žalobce tuto argumentaci vztahuje na své předchozí předpoklady, s nimiž ale soud nesouhlasí. Materiální stránka deliktu tak podle názoru soudu naplněna byla tím, že žalobce zásilky neoznačil, přičemž se tak stalo v četných případech v delším období. Tím podle názoru soudu rovněž materiální stránka deliktu z obecného pohledu naplněna byla. Jak soud uváděl na počátku své argumentace, v rámci materiální stránky deliktu ani soud nemůže hodnotit jiné okolnosti, než právní, jimiž je např. smysl sankcionování takového jednání nebo účel tohoto postupu.

[17] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[18] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. března 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu